

Éles

Regényrészlet

A pizzasütő kemence kohóvá hevítette a nagytermet, nagyjából húszan ültük körbe az asztalt, még az ételszag is verejtékezett. Mézga és Basszer is ott voltak, a szétköltözésünk óta nem találkoztunk, eljátszották, hogy nem utálnak, és én is eljátszottam, hogy nem utálok őket, egészen baráti volt a hangulat, a zsinórban kihozatott söröktől pedig egyre emelkedettebb. Ott volt szinte az egész exosztályom, mindenkinek akadt, amivel felvágjon, az én legnagyobb eredményemnek Katjét tartotta a jónép, el voltak ájulva a Facebookra feltöltött közös fotóinkon, a lányok rá, a fiúk rám irigykedtek, *mikor lesz az esküvő?* A társaság amúgy már távolról se volt az az egy húron pendülő, végigrókázott bulikon összeedződött banda, a többiektől észrevehetően elkülönültek például azok, akiknek startból nem adatott meg az egyetemistáskodás lehetősége, vagy az alapképzés három éve után ott kellett hagyniuk a nagyvárost, és visszaköltözniük a posványba, műmosollyal, savanyún hallgatták az egyetemről hazahozott sztorikat, mások voltak, mint a többiek, fénytelen szemű, bánatos szamarak a szögesdrót mögött.

Legjobban talán Atom története húzta le őket, kimerően mesélt és száraz homlokkal, egyedül őt nem kerülgette a hóguta a falakat repesztgető forróságtól, volt ideje hozzászokni a sivatagban. Középcsoportos korában háromjegyű számokkal szorzott, és karatebajnokságokon verte a nyolc-éveseket, most pedig egy dúsgazdag arab ország egyetemének volt az ösztöndíjas hallgatója, golfautóval furikázott a kaviárt felszolgáló menza és a jakuzzival ellátott kollégium között, már amikor nem a világ legkülönfélébb szegleteiből szalajtott zsenitársaival tímildingezett. Egzotikus szigeteken és síparadicsomokban építették a csapatot, legutóbb egy égig érő hegyen jártak Indiában, négyezer méter magasra mentek fel az alap-táborig, ahol kemény mínuszfokokban és napi nyolcezer kalóriát bezabálva igyekeztek jobban megismerni egymást és saját magukat, az viszont,

hogy Atom a tréning végén hogyan mászott fel egy szál magában további háromezer méternyit a csúcsig, már nem derült ki, Mézga az első fél másodperces szünetnél közbeugatott, és Basszerrel együtt belekezdett legutóbbi bebaszásuk taglalásába: mivel még mindig nem osztott a sors nekik barátnőt, azon az estén nem elég, hogy megerőszakoltak egy szerencsétlen februári hóembert, de meg is hajigálták csalamádés hamburgerrel az épp arra járó rendőrautót, majd az őrszobán olyan ügyesen hányták össze magukat, hogy a kékeknek a jegyzőkönyv felvételétől is elment a kedvük, át is passzolták őket a mentősöknek, akik egy kiadós gyomormosás és néhány injekció után szélnek eresztették mindkettőjüket. Amilyen állapotba szép lassan az egész osztály zuhant, ilyen csavarok ma estéről se voltak kizárva, a sört abszint és Becherovka váltotta fel, a Renegade-et megülő zsongást pedig üvöltözés és éneklés, egymást követték az iskolahimnuszok, a diáknapos indulók, a turbónemzeti nóták, egyetlen szédülő örvény volt az egész asztaltársaság, kavarogtam benne végre én is, élveztem, örültem; régi barátságok és ellenszenvek törtek felszínre ismét, egyesek összeölelkezve, mások egymás ingnyakát markolászva próbáltak kinyögni egy-két félmondatot, *szeretlek bazmeg, hogy a jó kurvaanyádat a ravatalon, azt.* Azok az osztálytársak is terítékre kerültek, akik nem jöttek el, percek alatt tisztázódott, hogy ez ilyen nagyképű kurva az meg olyan semmirevaló köcsög, Devla se maradt ki a repertoárból, *buzi bazmeg, esküszöm!*, ordította Basszer, *jaja, szállt be Mézga, tág a luk a csuha alatt, nem recseg a fing!*

Ekkor szólalt meg fejemben a Becherovka. Devla imádkozott érted, mondta. Ezek kikúrtak a lakásból, mondta. Miattuk kellett még a vonaton is tűt szúrj magadba, mondta. Miattuk döglött meg a fiatalságod, mondta. Úgy beszélt hozzám, mint egy kaporszakállú keleti tanító, én se szóltam be durván, csak annyit löktem oda vicceskedve Mézgának meg Basszernek, hogy *nem értem, mi értelme úgy rákattanni, Devla cölibátust fogadott, nincs semmiféle szex, ti meg olyan jól álltok a csajokkal, hogy egyszerre öt kurvátok van, nem?* Azonnal megszakadt a szalag, *ezt meg hogy érted?*, kérdezte Basszer. *Hát ahogy mondom,* emeltem fel az öklöm, és kiegyenesítettem az ujjaim, *hüvelyk, mutató, középső, gyűrűs és kicsi, ha ezek rámozdulnak a cuccosra,* ráztam meg a kezem, *az a legjobb, nem?* Mézga meg Basszer rögtön lefagytak, de az egész nem tartott tovább fél másodpercnél, erőlködve robbantották ki magukból a röhögést, ennél mesterségesebben egy robot se csinálhatta volna, kínlódva nyerítettek és nyerítettem rajtuk én is, abban a pillanatban végtelenül nagy harcos voltam. Töréspont volt ez az estében, többé nem lett ugyanaz a pörgés, Atom hiába ment le spárgába a kijáratnál, hogy ne lehessen kijutni, jó páran ügyis hazamásztak, a társaság maradéka pedig három-négy tagú klikkekre szakadva szétszóró-

dott az üres asztaloknál. Kimentem az udvarra egyet szellőztetni a fejem, valahonnan fentről, a sötét égből lökhajtásos turbinák susogása szűrődött le, hamar fájni kezdtem, nem maradtam sokáig.

Visszafelé a vécénél összefutottam egyik osztálytársammal, lány volt, szőke és még nálam is részegebb. Négy éven keresztül néztük egymást anélkül, hogy bármi történt volna, már nem ért fenéig a haja, és azok a hollófekete tincsek se voltak benne, amik megteremtették az összhangot szintén feketére rúzoszott ajkaival, ő mégis ugyanaz volt, mint ballagáskor. Félrehúzódtunk a konyhabejárat melletti sarokba, egy kibelezett, antik rádió pihent a fejünk fölötti polcon, árnyékot vetett ránk, fogalmam sincs, miről beszélgettünk, a tányércsörgés, a pincérek, a kajaszaggal elvegyülő szeszgőz meg a fények mind-mind távol voltak, egyedül ő jött egyre közelebb, *nekem van barátom*, mondta, *nekem van barátnőm*, mondtam. Aztán elsötétült előttem a világ, lehet, egyszerűen csókolózás közben hunytam le a szemem, vagy a vér öntötte el annyira az agyam, hogy pár másodpercre megvakultam, nem tudom, az viszont biztos, hogy Mézgát tisztán hallottam, megértettem minden egyes szavát és azt is, hogy ő bezzeg képes volt nem megváltozni az évek során és ugyanazt a beszólást hozzám vágni, amit elsőéves korunkban már annyiszor elsütött: csak ültem bambán és hülyén, és nem bírtam felfogni, hogy juthat eszébe valakinek, bármennyire is létszüksége a számlaegyenlítés, hogy egy egész terem hallatára azzal szakítson félbe egy kavarást, hogy *bazmeg, sok mindent láttam életemben, de zsidót szökéssel smárolni, azt eddig még nem!*

Villámgyorsan egyedül maradtam a konyhabejárat melletti padon, kint rekedtem. Amúgy szinte senki se röhögött, a társaság nagy része túlságosan meg volt hajolva, hogy leessen nekik a poén, a kabátjukat keresték, szálíngóztak hazafelé egymás után. Szerettem volna odamenni Mézgához és bepancsolni neki egyet, amiért másodszor is fellökött, de túlságosan kész voltam, hogy fel bírjak állni a padról, a pincér rázta meg a vállam, *menni kéne cimborá, záróra*. Éreztem, hogy valakik rám segítik a dzsekimet, a hónom alá nyúlnak és támogatni kezdenek kifelé, felnéztem, Mézga volt meg Basszer, *vigyázz, itt a küszöb, el ne taknyolj a lépcsőn, hallod?* Átkopogtunk a visszhangos kapualjon, a levegő hófehér volt a ködben szétporladt utcalámpa-fénytől, megveregették a hátam, *remélem, nem haragszol*, mondta Mézga. *Anyád picája*, feleltem, és leereszkedtem egy kirakat párkányára, kijöttek a többiek is, búcsúzkodtak, kérdezték, hívjanak-e taxit, mondtam, hogy *nem*. Sokat nem győzködtek, néztem, ahogy elmennek, repülőgépmotorok búgtak a fejemben, a gondolataimat se hallottam, üvöltöttek.

Bámultam egy darabig magam előtt az utcakövet, aztán lehánytam, és indultam haza én is. De alig tántorogtam pár száz méternyit, egy kínai

turkáló előtt valami furcsa dolgot vettem észre, a járdán hevert és úgy dudorászott, ahogyan csak egy lángelme tud dudorászni a saját hányása kel-
lős közepén. *Viszkikölát akarok!*, ordította Atom, miközben felranciaigáltam
a földről, én meg bármit akartam, csak ne kelljen hazavinnem a csöndbe
a gázturbinákat a fejemben. A közeli éjjel-nappaliban vettünk két Red
Bullt, összeöleleztünk, és nekifogtunk kocsmát keresni, villanyoszloptól
villanyoszlopig lődörögtünk, mindeniknél pihentünk egy kicsit és ittuk
az energiatait, ilyenkor néztem Atomot és rájöttem, annyira tökéletesen
összejött neki minden, hogy még irigykedni is jólesik rá. Rövid kérlelés
után beleegyezett, hogy befejezze hegymászása történetét, jó darabon csak
kő van odafent meg az ég, szürke-kék, szürke-kék, ameddig a szem ellát.
Később jön a hó meg a jég meg az emberek a szamarakkal, intenek és in-
tesz, köszönnek és köszönsz, majd eltűnnek és eltűnsz. Azokban a magas-
ságokban nincsen már semmi, a levegő is gyér, s ha két ember szót vált, az
felér egy fél teremtéssel. De a csúcstámadáskor egyedül vagy, egyedül kell
lenned, társad a füledben doboló vér és a melledben hörgő zihálás, mész,
kapaszkodsz, kínlódsz, mászol, és még azután is mennél, kapaszkodnál,
kínlódnál, másznál tovább, hogy felértél, mert bármennyire is fáradt vagy,
félsz abbaugyni, mi van, ha nem elég, mi van, ha még és még és még kell?
Aztán megpihensz a hegy tetején, és havazni kezd veled átellenben, tőled
több tíz kilométerre egy másik csúcson. Mint éhes száj, úgy cuppannak rá
a hófelhők a sziklákra, *azelőtt sose láttam kívülről havazást*, mondta Atom,
mindig csak benne voltam, nem értettem a lényegét. Onnan a hegyről viszont
kicsinek és esedékesnek tűnik az egész, nem is jelenség már, inkább tárgy,
elfér a tenyérben. *Olyan, hogy is mondjam, isten-fílingje van az egésznek,*
tényleg, te mivel foglalkozol mostanában? Folyónéző vagyok, feleltem. *És azon*
belül mit csinálsz? Hát nézem a folyókat. Ennyi? Ennyi. Na bazmeg, mondta
Atom, és megtorpant egy kapualj előtt, *hallod?*

Egymásba loccsanó dallamok és ritmusok hallatszottak a félhomályból,
itt parti van bakker!, mondta Atom. Egy recsegő-ropogó falépcsőn men-
tünk fel, négy-öt egymásból nyíló teremből állt a klub, hogy mit ittunk,
fogalmam sincs, egyedül arra emlékszem, hogy erős volt meg sok, percek
alatt semmivé lett az a minimális józanság, ami a hányás és az energiatait
után visszaszivárgott belénk. Akár golyók a pinball-gépben, úgy vergőd-
tünk át a tömegben, stroboszkópfény és basszusdübörgés, valaki mikrofont
nyom a pofámba, karaoke, Atommal teli torokból bőgjük a falra kivetített
szöveget, *karma karma karma karma karma kamúlióóón*, mély a lányok de-
koltázsa, reng a mellük a nevetéstől, hirtelen egy ismerős arc, mintha csak
tegnapról villanna be, mi az isten, Balerina, semmit se változott, mióta
véget ért, mióta magamra hagyott a fertőzőn, mióta elment azzal a nyálás-

sal, ugyanaz a vasalt hajú, szeplős, nem szép, de szép csitri, *jú kám en gó, jú kám en gó-ó-ó*, észrevesz és mosolyog, sajnál, látja, mivé lettem, pisilni kell, francba ezzel a hülye mikrofonnal! Recseg a hangfal, nekiütközöm egy kikondizott felsőtestnek, lepattanok, női vécé, nem érdekel, üres fülke, a fal márvány, nekinyomom a homlokom, hideg, nem tudok célozni, tiszta húgy a nadrágom, leszarom, vissza a fénybe-sötétségbe, gyors a zene, rohan, menekül a múlt idő elől, csakúgy, mint azok, akik szökdösnek rá, érzik, ez a ritmusuk, az enyém bezzeg nem, én csak állok a falnak támaszkodva és nézek, nincs is testem, két szem vagyok csupán, Balerinára tapadok, figyelem minden mozdulatát, táncol, dobja magát, könnyűek és gondtalanok a barátnőivel meg a körülöttük legyeskedő selyemfiúkkal, az ő drum and bassük ez, a győztesek drum and bassje, én miért nem? nekem miért nem megy? az én fejemben miért van repülőgépmotor?! Fossá leszek, öreg vagyok, bőrfotel, szakadok meg, izzadok, sírni kell és lehunyni a szemet, és elejteni a fejet és aludni és aludni, *jól vagy? hívjak neked taxit?*, kérdezi egy hang, ugyanaz a hang, ami évekkkel ezelőtt a fertőzőn azt mondta a telefonba, hogy teher vagyok, hogy elég volt, hogy neki kaland kell, de egy csomó idő eltelt azóta, most jó hozzám, végigsimít az arcomon, ugyanaz a kézkrém, ugyanaz az illat, lehet, hogy nem is úgy volt, félreértés az egész, ő jó, válaszolni viszont nem tudok, elfolyok és süppedek, egyre mélyebbre merülök, szorítás a karomon, *ne aludj vazz, ez itt nem szálloda, hallod? hallod?! na húzás!* Kopasz a kidobó és halszájú, átsuhanok arcok és színek között, ő az én rakétám, röpít gyorsan, tol maga előtt kifelé, ajtó, hideg, dzseki megvan, Atom is itt, *szevasz tesó, szarul vagy-e, mert én igen,* bakancs alatt dübörög a lépcső, nekem van copfom, az összes hajszál erő, hátranyúlok a tarkómhoz, hogy kihúzzam a galléromból, nem kapom, eltűnt, nincs ott semmi, ki vagyok?!